

rit monachus, acquirat monasterio, can. *Statutum* 1, caus. 18, quæst. 1; can. *Abbatibus* 16, caus. 18, quæst. 2; can. *Quia ingredientibus* 7, caus. 19, quæst. 3, cap. *In præsentia* 8, De probat. cum similibus. Item est contraria dispositioni conc. Trident., sess. xxv, *De Regular.*, cap. 1, et decretis Clement. VIII *Pro reformat. regular.*, innovatis a sacra congregatione Concilii jussu Urbani VIII in decret. *De apostatis et ejectis*, adeoque est turpis, et de jure impossibilis, adeoque pœna caducitatis ipsi apponitur, quemadmodum vitatur ipsa conditio; sicque, tanquam appositæ actui a legibus interdicto, attendenda non est, etiam neglecto testatoris præcepto, l. *Unica* in fine; *Cod. de his quæ pœnæ nomine*, cap. *Tua* 17, De testamentis.

(25. Sic etiam sentire visa est sacra congreg. Conc. in *Leodiens. annuæ præstationis* 6 Junii 1682, in qua testator legaverat monasterio monialium pecuniam investiendam sub conditione, ut tres moniales ejus filiae percipere possent earum vita durante tercentum florenos aureos pro suis necessitatibus, apponendo pœnam caducitatis in casu contraventionis: cum enim moniales cuperent acceptare legatum, ac vererentur ne permittendo particulare legatum factum tribus monialibus filiis testatoris, violaretur status vitæ communis, et ideo supplicassent, præfatis tribus monialibus permitti retentionem, et usum annuæ præstationis juxta mentem testatoris, aut alio modo consuli indemnitati monasterii. Sacra congreg. Conc. respondit: « Monasterium posse acceptare legatum, et quoad legatum particulare servetur decretum san. memoriæ Clementis VIII. »

(26. Idem clare colligitur ex alia resolutione ejusdem sacre congregat. Concil. in *Mantuanæ administrationis*, in qua novitius professionem emissurus testamentum condidit favore tertii, sibi reservans annuam præstationem erogandam, et disponendam

in sui servitium absque eo quod jus in favorem alicujus acquiri posset: Cum autem ex dicta præstatione acquisivisset de consensu superiorum prædicia, et census, ejusque superiores intenderent incorporare conventui annuam præstationem, et de administratis rationem exigere, supplicavit declarari: « I. An dicta præstatio annua reservata, seu fructus prædii ob morositatem hæredis loco pecuniarum subrogati spectent libere ad oratorem? II. An de redditibus perceptis ex bonis postea acquisitis teneatur rationem reddere? » Sacra congregat. die 28 Novembr. 1706, respondit: ad I, *Negative*; ad II, *Affirmative*.

(27. Consimiliter habetur ex resolutione sac. congregat. Episcop. et Regul. in *Neapolitana*, in qua indultum ab ipsa concessum, quod comperiebatur aliquantulum læsivum vitæ communis, fuit ab eadem sacra congregatione revocatum. Cum enim duæ moniales monasterii SS. Trinitatis Neapolis obtinuissent a sacra congregat. Episcop. et Regul. indultum, ut possent recipere annuam præstationem scutor. 200, a parentibus solvi promissam, ita tamen, ut superiorissæ, seu depositariæ traderetur eroganda ab ipsis monialibus pro earum indigentis, sive aliis usibus piis sibi bene visis; reclamantibus contra indultum reliquis monialibus, ubi læsivum vitæ communis, et constitutionum monasterii, ex eo quod annua præstatio eroganda esset per abbatissam in usus a præfatis duabus monialibus destinandos. Sacra congregat., die 7 Aprilis, 1707, rescripsit: « Servandas esse omnino constitutiones, non obstante indulto. » Sic expresse, supradictas tres resolutiones refert prout jacent, Eminentiss. Petra, l. cit., n. 34 et 31.

(28. Alia ad rem. Vide verb. *LEGATUM*; verb. *MONIALES*, art. 2; verb. *PROFESSIO*; verb. *REGULARES*, et verb. *VOTUM*, art. 3, n. 43.

VITIUM.

Vide verb. *VIRTUS* a n. 13 ad 95.

VITRICUS

(1. Vitricus quis sit? Vide verb. *AFFINITAS* sub n. 16. (2. Vitricus absque ulla dispensatione ducere potest in uxorem eam, quæ fuit uxor sui privigni. Sacra congreg. Concil. in *Bojanen.* 8 Junii 1720 et 8 Martii

1721, ut refert Ursaya in 2 *Miscellan. sacro et profan.*, litt. V, n. 89, et tom. IV, part. II, discep. 19, § 1, an. 186. V. *Addit. Casin.* V. *MATRIMONIUM*, art. 6, sub n. 28.

VIVÆ VOCIS ORACULA

Vide verb. *ORACULA VIVÆ VOCIS*.

UNCTIO EXTREMA

Vide verb. *EXTREMA UNCTIO*.

UNIO BENEFICIORUM SEU ECCLESiarUM.

Hæc porro adnotanda veniunt ad rem.

(1. Unio est beneficiorum seu Ecclesiarum ab episcopo seu alio superiore ob utilita-

tem, seu necessitatem Ecclesiæ facta annexio. Est in re communis.

(2. Unio prædicta fit potissimum tribus modis; Glossa, in cap. 1, verb. *Uniendo*, Ne Sede vacante; Gonzalez ad regul. 8 *Cancellariæ*, gloss. 5, § 7, n. 26, 27 et sequent.; Fagnan., in cap. *Novit*, n. 2, *Ne sede vacante*; Barbos., *De offic. et potest. episcop.*, part. III, allegat. 66, n. 2; Rebuffus, in *Prax. benefic.*, tit. *De unionibus beneficior.*, n. 11 et sequent.; Reiffenstuel, lib. III *Decretal.*, tit. 12, n. 39, et alii passim.

(3. Primo modo fit talis unio, cum ex duobus beneficiis fit tantum unum, ita ut neutrum eorum uniat alteri, sed ambo simul uniantur, ut patet ex c. *Decimas*. § final., caus. 16, quæst. 1, ibi: « Papa duos episcopatus in unum redigere potest. » Et talis unio præsertim fit, cum duæ parochiales ecclesiæ vicinæ, et populo ratione belli, pestis et hujusmodi valde destitutæ, ita adinvicem uniantur, ut ex duabus fiat tantummodo unica. Et tunc illa unica ex duabus sic unitis resultans retinet consuetudines ac privilegia favorabilia utriusque ecclesiæ sic in unam redactæ. Unde hæc unio dicitur *extinctiva*, seu *translativa*, eo quod ex duabus ecclesiis fiat unica tantum, siquæ altera minus privilegiata extinguitur, ac perimatur, et in aliam magis privilegiatam, ac potioribus juribus gaudentem transferatur, ac cum ipsa omnino incorporatur; Fagnan., in cap. *Exposuisti* 34, De præbend., et in cap. *Novit*, n. 3, *Ne sede vacante*; Reiffenstuel, lib. III *Decretal.*, tit. 12, n. 40, et 41, et alii, *arg. cit.*, cap. *Medicamentum*, De pœnitent., dist. 1.

(4. Secundo modo fit talis unio, cum duæ ecclesiæ ita uniantur, ut non coalescant, sicuti dicto primo modo in unum corpus, sed una sit superior, et alia inferior, ac accessoria superiori, seu principaliori, et solet fieri pro augmento dotis alterius beneficii non habentis sufficientes redditus pro congrua beneficiarii sustentatione. Unde talis unio nuncupatur *accessoria*, seu *subjectiva*, ut ex communi notant Fagnan., in cit. cap. *Novit*, n. 3, *Ne sede vacante*, et Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 42. Sicque ecclesia accessorie alteri unita assumit naturam, consuetudines et privilegia principalis, cui est annexa; argument. cap. *Recolentes* 3, § final. *De statu monachor.*, et cap. *Accessorium* 42, De regul. jur. in 6, ibi: « Accessorium naturam sequi congruit principalis. »

(5. Tertio modo fit talis unio, cum neutra ecclesia alteri subjicitur, sicuti dicto secundo modo, nec ipsæ coalescant in unum corpus, sicuti dicto primo modo, sed ambæ ecclesiæ ita æque principaliter, invicem uniantur, ut ambæ adhuc suum titulum atque honoris gradum retineant, et solum ab uno eodemque rectore regantur; sicque adhuc remaneant duo beneficia omnino distincta, verb. grat. duo distincti episcopatus, quamvis sit unicus, et idem utriusque epi-

(50) Tridentina synodus, sess. VII, cap. 5 *De reform.*, prudentissime cavet, ne quisquam plures metropolitanas, seu cathedrales ecclesias in titulum, sive commendam, aut alio quovis nomine contra sacrorum canonum instituta reciperet, aut retineret. Hoc tamen decreto non obstante, salva restat aucto-

scopatus; argument. cap. *Et temporis* 16, quæst. 1, juncta glossa ibidem verb. *Unire*; Fagnan., in cit. cap. *Novit*, n. 4, *Ne sede vacante*; Garcias, *De benefic.*, part. XII, cap. 2, n. 37; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 51, et alii. Et talis unio appellatur *Unio æque principaliter facta*, quæ aliud non operatur, nisi ut rector unius sit etiam rector alterius, cum in reliquis utrumque beneficium remaneat adhuc distinctum beneficium, sicuti prius, cum propriis redditibus, privilegiis, honoribus, etc., ut in pluribus episcopatus æque principaliter unitis, et signanter in Nepesino, et Sutriuo; Viterbiensi, et Tuscanensi; Hortano, et civitatis Castellanae, Cortonensi, et Montisflaconii, Laurentano, et Recinatensi, Sulmonensi, et Valvensi, Campaniensi et Patraniensi; Scalensi, et Ravellensi; Melphiensi, et Rapollensi, Adriensi, et Pinnensi, Tarracinesi, et civitatis Priverni; Cameriniensi, et civitatis Fabriani; Aquinatensi, et Pontis Corvi, et pluribus aliis brevitate gratia relictis.

(6. Unio beneficiorum est duplex, alia perpetua, et alia temporalis. *Perpetua* est illa, in qua exprimitur, ut perpetuo duret, ut cap. *Exposuisti* 32, De Præbend., ibi: *De capellis in perpetuum uniendis*; seu quæ fit ad perpetuam rei memoriam, cum hæc idem importet ac *ly in perpetuum*, seu quæ fit ad beneplacitum Sedis Apost.; quia, cum Sedes Apost. non moriatur, talis unio durabit in perpetuum, nisi revocetur, cap. *Si gratiose* 5, De rescriptis in 6. Unio temporalis e contra est illa, quæ fit ad tempus, v. g. ad vitam ejus cui conceditur et fit contemplatione personæ; proinde per illius mortem expirat, arg. cap. *Quoniam Abbas*, 14, de officio delegati, cum similibus. Et talis unio in effectu est quædam dispensatio retinendi plura simul beneficia etiam de se incompatibilia, ut patet in Germania, ubi a Sede Apostolica solet aliquibus episcopis concedi retentio plurium episcopatum, ut notat Fagnan. in cap. *Dudum*, n. 29, De election., ubi sic habet: « Sic videmus in Germania cum sublimibus personis non raro dispensari super retentione plurium episcopatum, etc., ut catholicam religionem, expulsis hæresibus, consilio, opibus et auctoritate sartam tectam tueantur. Ex hac ratione princeps elector Coloniensis ad præsens obtinet episcopatum Coloniæ, et episcopatum Leodiensem, Monasteriensem, Paderbornensem et Hildesimensem. » Et plures similes dispensationes refert Ursaya tom. V, part. I, disceptat. 6.

(7. Unde unire episcopatus ad solum pertinet Papam, textu expresso in cap. *Sicut unire* 8, De excessibus prælat., ibi: « Sicut unire episcopatus, atque potestati subjicere alienæ, ad Summum Pontificem pertinere dignoscitur (130). »

(8. Papa non solum episcopatus, sed etiam ritus Sedis Apostolicæ, quæ, ut bene notat Fagnan. in cap. *Quanto*, De translat. episcop., potest concedere duos episcopatus uni episcopo, prout de facto concedit etiam hodie ultra montes, ex regulis prudentialibus, ut inquit Card. de Luca in *Adnotat. ad concil.*